

Érzelmek vagy érdekek?

Franciaország és az új Kelet-Közép-Európa, 1918–1920

Előzmények

A Kelet-Közép-Európával kapcsolatos francia külpolitikai paradigma alapvető változáson ment keresztül az első világháború során. Míg korábban a szövetséges Oroszország érdekeire való tekintettel, illetve az Osztrák–Magyar Monarchia esetében az európai egyensúly fenntartása miatt a francia külügy nem támogatta a térség általában birodalmi keretek közt élő nemzeteinek önállósági törekvéseit, 1916-tól kezdődően a francia kormányzat egyre nagyobb érdeklődést tanúsított főként a lengyelek és a csehek iránt. E változás nem a rendkívül aktív francia szlávszakértők vagy a cseh emigráns politikusok, netán a francia közvélemény nyomásának volt köszönhető, hanem a katonai helyzet új kihívásainak. A nemzeti-ségi kérdés háborús eszközként való felhasználása a központi hatalmak oldaláról, valamint a francia hadsereg növekvő létszámproblémái napirendre tűzték a cseh hadifoglyok és a lengyelek harci bevetésének kérdését. A háborús szerepvállalás pedig egyre nagyobb mértékben megerősítette a franciaországi lengyel és cseh emigráció politikai helyzetét, amely emigráns szervezetek nemzetközi szinten is az általuk képviselt népek legelismerettebb szervezeteinek számítottak. Mindazonáltal Franciaország Kelet-Közép-Európa politikáját legnagyobb mértékben befolyásoló tényező az orosz szövetségesnek a háborúból való kiválása volt a bolsevik forradalom következtében 1917 novemberétől. Párizsnak tehát találnia kellett a cári Oroszország helyett másik ellensúlyt Németország hátában. A megoldásnak a birodalmak visszahúzóódása, illetve összeomlása nyomán Kelet-Közép-Európában létrejövő franciabarát nemzetállami övezet kialakítása és megerősítése tűnt, amiből logikusan következett a Monarchia megszüntetésének programja.

Párizs 1917–1918-ban kez-

deményezőbb volt e régióban angolszász szövetségeseinél, akik többnyire kisebb-nagyobb késéssel követték például az emigráns szervezetek elismerése és a velük való együttműködés tekintetében. A francia külpolitika nagyobb aktivitásához minden bizonnyal hozzájárult, hogy a háborús embervesztések Franciaországot sújtották a legnagyobb mértékben, és az orosz szövetséges kiesése után neki kellett közvetlenül szembenéznie a megnövekedett német veszéllyel. A Monarchiával folytatott titkos különbélke-tárgyalások kudarca után Franciaország befolyása megerősödött az antanton belül, és jelentős mértékben hatott partnereinek Ausztria–Magyarországgal kapcsolatos politikájára is.

A francia stratégiák szempontjai

A stratégiai-biztonságpolitikai érdekek az első világháború után is döntő szerepet játszottak a francia Kelet-Közép-Európa-politika kialakításánál. A párizsi illetékesek két fő veszélyforrással számoltak: a legyőzött állapotában is félelmetesnek tűnő Németországgal, valamint a bolsevik uralom alá került Oroszországgal. A háború nyomán átforgató régióknak egyes országait, illetve népeit a francia külügy így főként annak alapján ítélte meg, hogy mennyire használhatók fel katonailag a német és a bolsevik orosz fenyegetés elhárítására. Ebből következett, hogy Párizs számára ekkor a térség legfontosabb állama a legnagyobb feltételezett katonai erő kiállítására képes újra egyesülő Lengyelország lett, amelynek a Szovjet-Oroszország elleni fellépés mellett a Németországgal szembeni fő védőbástya szerepét is szánták.

A lengyel szövetség megerősítése

Hogy Lengyelország maradéktalanul betölthesse a francia stratégiák által ráosztott feladatot, a francia

A párizsi békekonferencia első napja – 1919. január 18.

(Fotók: fr.wikipedia.org)

kormány megadott Varsó számára minden tőle telhető katonai és diplomáciai támogatást. A francia külpolitika céltudatosságát mutatta, hogy bár a lengyel régenstanács 1918. november 10-én nem a franciák és a többi szövetséges által elismert Lengyel Nemzeti Bizottságnak, hanem a korábban a központi hatalmak támogatását élvező Józef Klemens Pilsudskinak adta át a hatalmat, Párizs nem utasította el az új varsói vezetés küldötteit. Sőt, kész volt katonai és pénzügyi eszközökkel a segítségére sietni, amikor a szociáldemokrata lengyel kormány a Vörös Hadsereg előrenyomulása miatt szorongatott helyzetbe került. Lengyel kérésre 1919. április elejére Lengyelországba szállították a Franciaországban felszerelt, mintegy 80 ezer fős Haller-hadsereget. A január 15-én aláírt francia-lengyel egyezmény keretében 2000 francia tiszt segítette a lengyel

hadsereg szervezését és kiképzését. Később a lengyel fővezérkar mellé speciális francia katonai missziót is telepítettek. Április 23-án 4,6 millió frankos francia kölcsön folyósításáról állapodtak meg, további hiteleket is kilátásba helyezve. A Poznańra, Felső-Sziléziára, a tengeri kijáratra, a Romániával való közös határ érdekében Galiciára a keleti részekkel, valamint Litvániára és Fehér-oroszországra vonatkozó lengyel területi igények mellett a francia diplomácia egyértelműen kiállt az 1919. január 18-án kezdődő békekonferencián. A versailles-i tárgyalások során a francia külügy számára a rajnai kérdés után fontosságban Lengyelország megerősítésének ügye következett. A Németországgal kötött békeszerződés elismerte Lengyelország függetlenségét, létrehozta a tengerhez, illetve Danzighoz vezető ún. korridor. Litvániát a francia támogatás ellenére sem annektálhatták a lengyelek. Ami az ország keleti határainak kérdését illeti, a francia kormányzat az 1920. április és október közt zajló lengyel-szovjet háború idején is minden szükségesnek ítélt eszközökkel – fegyverrel, municióval és tisztekkel – támogatta lengyel szövetségét, noha igyekezett mérsékelni annak túlzott területi igényeit. Az 1920. augusztus 14–17-én Varsónál döntő lengyel győzelmet hozó csatát például lengyel részről maga Maxime Weygand francia tábornok irányította. A jelentős francia szerepvállalást az a félelem motiválta, hogy egy esetleges szovjet győzelem alapjaiban ingatná meg az első világháború utáni európai békerendszert. Az október 12-én Rigában aláírt fegyverszünet és elő-

zetes megállapodás, majd az 1921. március 18-án szintén Rigában megkötött békeszerződés a szövetségesek által korábban javasolt Curzon-vonalnál jóval keletebbre jelölte ki Lengyelország határait, amely így megszerezte Nyugat-Ukrajnát és Nyugat-Belorusziát is. Hogy a francia külügy mennyire saját – időnként változó – biztonságpolitikai érdekeinek rendeltetése alá lengyel politikáját jól mutatja az a tény, hogy 1919-ben még

Párizs 1917–1918-ban kezdeményezőbb volt e régióban angolszász szövetségeseinél.

semmilyen segítséget nem adott Pilsudskiék keleti aspirációihoz, mivel Párizsban és Londonban ekkor még reménykedtek az orosz polgárháborúban a vörösök ellen harcoló, a fehéreket irányító Anton Gyenyikin tábornok offenzívájának sikerében és egy nem bolsevik Oroszország létrejöttében.

Csehszlovákia támogatása

A Csehszlovákiával kapcsolatos francia magatartás mozgatórugója szintén a stratégiai szempont volt az első világháborút követő időszak-

ban is. A kiváló francia kapcsolatokkal rendelkező Tomáš Garrigue Masaryk államelnök és Eduard Beneš külügyminiszter vezette Csehszlovákiát, amelynek lakossága különösen franciabaráttnak tűnt a Quai d'Orsay számára, a dunai térség meghatározó németellenes hatalmává kívánták fejleszteni. Ennek érdekében a francia diplomácia messzemenően támogatta a békekonferencián előadott csaknem minden csehszlovák területi követelést, így az megszerezte a Szudéta-vidéket, a Csallóközt és Kárpátalját is. Az angolszász hatalmak nem akadályozták Franciaországot abban, hogy a német kérdésben adott engedelmények ellentételezéseképpen az etnikai elv sérülése árán is megerősítse potenciális keleti szövetségését. A francia-csehszlovák katonai kapcsolatok szorosságát mutatja, hogy az 1919. február 13-án a csehszlovák hadsereg fejlesztésére Prágába érkezett francia katonai misszió vezetője, Maurice Pellé tábornok nemcsak katonai tanácsadó volt, de június 4-én a hadsereg főparancsnokává is kinevezték.

Románia újra szövetségessé válik

Románia helyét főként a Szovjet-Oroszországgal szembeni fellépés szükségletei jelölték ki a francia külpolitika koordinátarendszerében. A 18 milliós országot katonai szempontból a dunai régió első számú hatalmaként tartották számon a párizsi illetékesek, akik különösen 1918 decemberétől széles körű katonai és diplomáciai támogatásban részesítették. Történt mindez annak ellenére, hogy Románia 1917. december 9-én fegyverszünetet, 1918. május 7-én pedig békét kötött a központi hatalmakkal, ezért a francia vezetés meghatározó képviselői, mint Georges Clemenceau miniszterelnök és Stéphen Pichon külügyminiszter nem tekintették Bukarestet szövetséges hadviselő félnek, és érvénytelennek tartották az 1916-os Romániának területeket ígérő bukaresti szerződést. Bár már 1918. szeptembertől megfigyelhető bizonyos enyhülés a francia álláspontban, részben a Bukarest számára kedvező amerikai állásfoglalások nyomán – Párizsban szorgalmazzák a románokkal való kapcsolatfelvételt, elismerték a Román Egység Nemzeti Tanácsát a román érdekek képviselőjének, bátorítják Ferdinánd román királyt, hogy újra lépjen hadba a központi hatalmak ellen –, a nagy fordulat a dél-oroszországi francia intervenció előkészítésével állt összefüggésben. Az odesszai partraszállással 1918. december 17-én kezdődött vállalkozáshoz, amely a dél-oroszországi gazdasági lehetőségektől kívánta elzárni a bolsevikokat, ugyanis nélkü-

A „Quai d'Orsay”: a francia Külügyminisztérium épülete:

lözhetetlen volt Románia felhasználása: felvonulási terep lehetett Oroszország felé vagy határőrvidék egy francia vezetésű Európában. Töle várták a hiányzó katonai erő, elsősorban az élő erő biztosítását is. E körülmények hatására 1918. december 28-án, vagyis csaknem két hónappal Bukarest ismételt háborúba lépését követően, Pichon külügyminiszter egy táviratában már arról írt, hogy a francia kormány szerint Romániának ismét szövetségi státuszt kell adni a béketárgyalásokon, mivel újra részt vett a központi hatalmak elleni hadműveletekben. A szemléletváltást tehát Románia stratégiai felértékelődése hozta a dél-oroszországi beavatkozással összefüggésben, amit csak erősített 1919. márciusban a Vörös Hadsereg kelet-galiciai támadása és a Magyar Tanácsköztársaság kikiáltása. A győztes nagyhatalmak, köztük Franciaország ugyanis erősen számítottak a román haderő aktív részvételére a problémák megoldásában. Ebből következett Románia katonai megerősítése és diplomáciai támogatása a béketárgyalások során. Intézkedtek a román hadsereg élelmiszerral, ruházattal és felszereléssel való ellátásáról. A keleti hadműveletek biztosítására semleges övezet hoztak létre Magyarország és Románia között. A párizsi békekonferencia Legfelsőbb Tanácsának március 25-i ülésén Clemenceau azt javasolta, hogy a Gyenyikinek küldendő 100 ezer katona felszereléséhez elegendő szállítmányt a román hadsereg kapja meg. A dél-oroszországi akció kudarca után Szovjet-Oroszország elszigetelésére a francia vezető körökben kidolgozott, *condon sanitaire*-nek keresztelt kisállami védőövezet koncepciójában Lengyelország mellett szintén Romániára kívántak elsősorban támaszkodni. A Magyar Tanácsköztársasággal kapcsolatban Ferdinand Foch marsall felhívta Románia képviselőit, hogy a csehszlovákokkal együtt avatkozzanak be Magyarországon. Azt is nyíltan a tudtukra adta, hogy a nagyhatalmak a háborúban kimerültek, ezért a térség katonai problémáit a helyi szövetségeseknek maguknak kell megoldaniuk. Mindebből logikusan következik, hogy a békekonferencia – a francia diplomácia támogatásával – szinte teljes egészében kielégítette a román kormány területi igényeit. Románia megkapta Besszarabiát, Bukovinát és Erdélyt is. A több mint kétszeres román területnövekedés tehát jórészt a francia külpolitika bolszevikellenességének tulajdonítható. Noha a francia kormány helyi képviselői már ekkor felhívták a figyelmet a Romániában rejlő gazdasági és politikai lehetőségekre is, az első világháború befejezését követő időszakban még a katonai tényező bizonyult meghatározónak.

A délszláv állam mint potenciális szövetséges

Párizsnak az első világháború után létrejövő délszláv állammal fenntartott kapcsolatai szintén a stratégiai-katonai szempont elsődlegességét mutatják a külpolitikai döntéshozatalban. Mivel se Németországgal, sem Szovjet-Oroszországgal nem volt határos, vagyis nem lehetett e hatalmakkal szemben közvetlenül katonailag felhasználni, Lengyelországhoz, Csehszlovákiához és Romániához képest jóval kisebb támogatásban részesült a francia kormánytól. A Magyar Tanácsköztársaság ellen a franciák és az olaszok által szervezett intervencióban sem volt hajlandó részt

venni a szerb kormányzat. Ez is hozzájárult ahhoz, hogy a francia vezetés az előbb említett három államhoz képest jóval kisebb mértékben segítette Belgrádot, pedig az a világháború kitörésétől kezdve szövetséges volt, és katonai összehozására ellenére sem kötött különbékét a központi hatalmakkal. Franciaország az olasz aspirációkat támogatta Dalmáciában a délszlávokkal szemben. 1918. november 5-én Clemenceau kijelentette, hogy a fegyverszünet előtt nem ismernek el semmilyen délszláv államot. Az is késleltette az elismerést, hogy a francia külügyben úgy vélték, egy szerbek által uralt délszláv állam nem biztosítja a békét a térségben. A Szerb–Horvát–Szlovén Királyság elismerésére végül csak 1919. június 4-én került sor. Bár a hadsereg fejlesztéséhez Belgrád által igényelt francia támogatás szintén elmaradt, a délszláv államot Franciaország továbbra is potenciális szövetségesként tarthatta számon.

Magyarország látszólagos felértékelődése

Ebbe a biztonságpolitikai-stratégiai összefüggésrendszerbe kell

első világháború utáni Magyarországgal kapcsolatos politikájára. A németekkel ugyanis Pilsudskiék és a román külügyben bizonyára nem volt retrográdabb, mint a lengyel vagy a román. Clemenceau állítólagos magyarellenessége sem segít a kérdés megoldásában, hiszen a „Tigris” Románia követeléseivel sem „rokonszenvezett”. Magyarország francia külpolitikai megítélésének megértéséhez újra a francia biztonságpolitikai érdekekhez kell visszatérnünk.

Az orosz szövetség pótlására Németország hátában kialakítandó francia vezetésű tömb, amely, mint láttuk, a bolsevizmus elleni harcot, illetve annak elszigetelését is feladatául kapta, a francia külpolitika első számú céljai közé került. A keleti biztonsági övezet koncepciója a francia politikai elit általánosan elfogadott paradigmájává vált. A cél megvalósításának módjában azonban két fő irányzat alakult ki, amelyek küzdelme ha-

Magyarország a háborúban vesztes Monarchia egyik meghatározó állama volt, amelynek nyugati megítélését a zavaros belpolitikai viszonyok, különösen a Tanácsköztársaság kikiáltása tovább rontotta. Párizsban kézenfekvőnek tűnt tehát, hogy teljes erővel támogassák Franciaország új szövetségeseinek Magyarország egyes területeinek megszerzésére irányuló törekvéseit és lépéseit az új határok meghúzásáról tárgyaló békekonferencián. Az etnikai vagy gazdasági szempontokat a francia kormányzat számára teljesen háttérbe szorították saját biztonságpolitikai érdekei. Így törtenhetett meg, hogy olyan színmagyar népszerűségi területek is, mint a Csallóköz vagy Észak-Bácska elkerültek Magyarországtól.

Csak hogy a Poincaré-Clemenceau-Pichon-féle irányzat mellett a francia politikai eliten belül létezett egy másik csoportosulás is, amelyik úgy vélte, hogy a néhány kiválasztott utóállamra koncentrált, Kelet-Közép-Európa gazdasági és politikai széttagoltságát viszont tovább erősítő koncepció alapján nem lehet Németországgal és Szovjet-Oroszországgal szemben megfelelő súlyú szövetségi rendszert

Először az előbbi, majd annak kudarca után az utóbbit próbálták megvalósítani.

Magyarország új határvonalai a békekonferencián már 1919 májusára, vagyis még a Clemenceau-Pichon-érában kirajzolódtak. Az ún. trianoni békeszerződés aláírására azonban megfelelő legitimitációval rendelkező magyar kormány híján csak jóval később, 1920. június 4-én került sor. E hosszú idő alatt a súlyos békefeltelemek lényegében változatlanok maradtak. Felmerül a kérdés, hogy az 1920. januárban a francia külpolitika vezetésében végbement őrsváltás hatott-e, s ha igen, milyen mértékben a magyar-francia viszony alakulására. 1920 tavasztól néhány hónapig tartó intenzív közeledés volt megfigyelhető a magyar és a francia kormány között, amellyel bőséges nemzetközi szakirodalom foglalkozik. Eszerint az egyébként kifejezetten magyarbarátnak tekinthető Paléologue konföderációs terveinek megvalósításához alapfeltételnek tekintette Magyarország megbékítését és integrálását Kelet-Közép-Európa új viszonyai közé. Annál is inkább, mert vitathatatlanul Magyarország

főként magyarok által lakott határ menti sávok visszakerüljenek az országhoz, az erdélyi magyar, székely és szász közösségek autonómiát kapjanak, továbbá hogy Nyugat-Magyarországon és Kárpátalján tartanak népszavazást. Rövidesen kiderült azonban, hogy a francia külügy még ezeknél jóval kisebb jelentőségű kérdésekben, például a kisebbségvédelmi megállapodások betartásának francia ellenőrzésében vagy a jugoszláv és román csapatoknak a trianoni országterületről való kivonásában sem hajlandó nyíltan a magyar követelések mellé állni. A zsákutcába jutott tárgyalások befejezését késleltette viszont a lengyel-szovjet háborúban Varsónak felajánlott magyar katonai segítség ügye, ami, ha megvalósul, Magyarország stratégiai felértékelődéséhez vezethetett volna. A magyar vezetés a trianoni béke katonai korlátozásainak enyhítését kívánta ennek révén elérni. Paléologue taktikai okokból nem utasította el rögtön a magyar javaslatot. Ugyanis így alkalma volt arra, hogy a magyar hadosztályok esetleges lengyelországi megjelenésének hírével a lengyelekkel való együttműködésre és a Kárpátok vonalánál a bolsevikok elleni védekezésre ösztönözze a prágai kormányt. Vagyis Párizs Magyarországot eszközként használta fel vonakodó szövetségesének kézben tartására. Az 1920. augusztusi varsói csatában elért lengyel győzelem azután szükségessé tette a magyar segítséget. A magyar-francia közeledés a Magyarországgal szomszédos államok heves tiltakozása és a melléjük állt Nagy-Britannia és Olaszország fellépése miatt ezután végleg lezárult.

Az erőteljes közeledési szándékot jelző gesztusok ellenére úgy tűnik, hogy a Quai d'Orsay nem gondolt komolyan a Magyarországgal kapcsolatos korábbi politika nagyobb mérvű megváltoztatására. 1920. március-áprilisában, vagyis a már javában folyó magyar-francia titkos tárgyalások idején, a Londonban ülésező Nagykövetség Tanácsa a magyar békekedvezési fellépése nyomán még egyszer elővette a magyar határok kérdését. A magyar békeszerződés bizonyos pontjainak megváltoztatására nyitott olasz és brit képviselőkkel szemben a francia delegátus mindvégig és határozottan a korábbi szigorú döntések fenntartása mellett foglalt állást. Vagyis a Paléologue vezette francia külügy is a trianoni béke által megszabott keretek között képzelte el Magyarországot kelet-közép-európai integrációját.

Megállapíthatjuk tehát, hogy Franciaország Kelet-Közép-Európa-politikáját, minden egyéb szempontot háttérbe szorítva, saját, Németországgal és Szovjet-Oroszországgal kapcsolatos biztonsági érdekei határozták meg. Ennek a tényezőnek rendelték alá a térség országaival való kapcsolataik alakítását is. Lengyelországot, Csehszlovákiát és Romániát minden lehetséges katonai és diplomáciai eszközzel segítették: hadseregeiket erősítették, területi követeléseik kielégítését igyekeztek támogatni. A délszláv államnak e három országhoz képest kisebb figyelmet szenteltek. Magyarország pedig – rövid átmeneti időszakot leszámítva – a leggyőzött és kiszolgáltatott ellenfél szerepét volt kénytelen játszani.

Kecskés D. Gusztáv

Az írás az NKFI „Kelet-közép-európai nacionalizmusok az első világháború éveiben” című kutatási program keretében készült.

Maurice Pellé tábornok

belehelyeznünk a francia vezetés Magyarországgal kapcsolatos – a trianoni békéhez vezető – politikáját is. 1905 és 1908 között a francia kormány az Osztrák-Magyar Monarchia és Németország szövetségének gyengítése érdekében figyelmet szentelt a függetlenségi szövegeket hangoztató magyar kormánykoalíció Franciaország irányában megfogalmazott gazdasági jellegű ígényeinek. Miután azonban a magyar vezetés nem tiltakozott Bosznia-Hercegovina 1908-as annektálása miatt, nem váltotta be a Párizsban hozzáfűzött reményeket. Így hamarosan vége szakadt az amúgy is rövid életű magyar-francia közeledésnek, a francia politikai elit tudatában felerősítve a magyarsággal szemben negatív elemeket: a németbarátságot és a szlávok elnyomását, amit csak fokozott a magyar társadalomban a francia republikánus értékrend szerinti tetten érhető archaizmus és feudális jelleg. Mindez azonban nem ad magyarázatot a francia külügy

tással volt Párizs magyarpolitikájára is. A Raymond Poincaré köztársasági elnök, valamint Clemenceau és Pichon nevelém fémjelhezű nacionalista csoport – amely korábban az Osztrák-Magyar Monarchia feldarabolásának programját is támogatta – szigorú békefeltételekkel, Németország meggyengítésével és Franciaország kiszemelt kelet-közép-európai szövetségeseinek területi és katonai megerősítésével látta megvalósíthatónak a kitzűzött célt. 1917 novemberétől Clemenceau miniszterelnökségével és Pichon külügyminiszterségével, amint Magyarország, Csehszlovákia és Románia példáján láttuk, ez a politika érvényesült. Nem volt azonban 1918–1919-ben részletesen kidumált francia program vagy ütemterv Kelet-Közép-Európa átalakítására vonatkozóan, ami széles teret engedett az *ad hoc* megoldásoknak. A Quai d'Orsay-nak nem volt körülhatárolható magyarországi politikája sem. Mindazonáltal

létrehozni. E politika hívei tehát a térség életképtelennek tűnő kis államainak – a győzteseknek és a veszteseknek egyaránt – az integrációját javasolták, méghozzá francia vezetés alatt. 1920 januárjában Paul Dechanel köztársasági elnök, Alexandre Millerand miniszterelnök és külügyminiszter, míg Maurice Paléologue, a Quai d'Orsay főtitkára lett, ami lehetővé tette, hogy megkísérleljék az utóbbi elképzelést átültetni a gyakorlatba. A Monarchia megszüntetésével korábban sem szimpatizáló politikuskokból álló új francia külügyi vezetés két megoldással számolt. Az első egy dunai konföderáció létrehozását irányozta elő, amelynek maximális változata öt dunai államot próbált összefogni: Ausztriát, Magyarországot, Csehszlovákiát, a délszláv államot és Romániát, míg a minimális program csak Magyarországot, Romániát és Lengyelországot fogta volna keretbe. A másik lehetőséget a Habsburg-restaurációban látták.

volt a térség földrajzi központja, gazdaságilag és katonailag egyaránt kiválóan felhasználható logisztikai lehetőség. Különösen a Budapest-ről csillag alakban szétágazó vasúti rendszer gyakorolt nagy vonzerőt. A Magyarország iránti francia diplomáciai érdeklődést tovább fokozta, hogy jelentős francia gazdasági tényezők, így a Schneider-Creusot tröszt és a Bank de Paris et des Pays-Bas kedvező befektetési lehetőségeket keresett a térségben, és nagy figyelmet szentelt a magyar vasúti és kikötőépítési koncesszióknak. A gazdasági kedvezményért cserébe politikai támogatást ígérték Magyarországnak a szomszédos államokkal, főként Romániával szembeni ellentétek rendezéséhez. Sőt nem tartottak kizártnak bizonyos területi engedményeket sem. Az 1920 márciusában meginduló magyar-francia tárgyalások során a magyar kormányzat éppen területi igényeit igyekezett a középpontba állítani. El kívánta érni, hogy a